

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

2 юли 2009 година *

По дело C-343/07

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Corte d'appello di Torino (Италия) с акт от 6 юли 2007 г., постъпил в Съда на 25 юли 2007 г., в рамките на производство по дело

Bavaria NV,

Bavaria Italia Srl

срещу

Bayerischer Brauerbund eV,

* Език на производството: италиански.

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н К. Lenaerts, председател на състав, г-н Т. von Danwitz, г-жа R. Silva de Lapuerta (докладчик), г-н Е. Juhász и г-н J. Malenovský, съдии,

генерален адвокат: г-н J. Mazák,
секретар: г-жа М. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 18 септември 2008 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Bavaria NV и Bavaria Italia Srl, от адв. G. van der Wal и адв. F. van Schaik, advocaten, както и от адв. M. Sterpi и адв. L. Ghedina, avvocati,
- за Bayerischer Brauerbund eV, от адв. R. Knaak, Rechtsanwalt, както и от адв. L. Ubertazzi и адв. B. Ubertazzi, avvocati,
- за италианското правителство, от г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-жа W. Ferrante, avvocato dello Stato,

- за чешкото правителство, от г-н М. Smolek, в качеството на представител,

- за германското правителство, от г-н М. Lumma и г-жа J. Kemper, в качеството на представители,

- за гръцкото правителство, от г-н V. Kontolaimos и г-н I. Chalkias, в качеството на представители,

- за нидерландското правителство, от г-жа С. М. Wissels и г-н М. de Grave, в качеството на представители,

- за Съвета на Европейския съюз, от г-н F. Florindo Gijón, както и от г-жа А. Lo Monaco и г-жа Z. Курсová, в качеството на представители,

- за Комисията на Европейските общности, от г-жа С. Cattabriga и г-н В. Doherty, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 18 декември 2008 г.,

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до валидността и тълкуването на Регламент (ЕО) № 1347/2001 на Съвета от 28 юни 2001 година за допълнение на приложението към Регламент (ЕО) № 1107/96 на Комисията относно регистрацията на географските указания и наименованията за произход на основание процедурата, предвидена в член 17 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета (ОВ L 182, стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 38, стр. 128) и на Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 година за защитата на географските указания и наименованията за произход на селскостопанските и хранителни продукти (ОВ L 208, стр. 1).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Bayerischer Brauerbund eV (наричано по-нататък „Bayerischer Brauerbund“), от една страна, и Bavaria NV и Bavaria Italia Srl (наричани по-нататък съответно „Bavaria“ и „Bavaria Italia“), от друга страна, по повод на правото на последните да използват някои марки, съдържащи думата „Bavaria“ във връзка с географското указание за произход „Bayerisches Bier“.

Правна уредба

- 3 Съгласно член 1, параграф 1 от Регламент № 2081/92:

„1. Настоящият регламент установява правилата за защита на наименованията за произход и на географските указания на селскостопанските продукти,

предназначени за консумация от човека, посочени в приложение II към Договора, и на храните, посочени в приложение I към настоящия регламент, както и на селскостопанските продукти, посочени в приложение II към настоящия регламент.

Въпреки това, настоящият регламент не се прилага нито към продуктите от вино-лозарския сектор, нито към спиртните напитки.

Приложение I може да бъде изменено в съответствие с процедурата, предвидена в член 15“. [неофициален превод]

- 4 В член 2, параграф 2 от Регламент № 2081/92 понятията за защитено наименование за произход (наричано по-нататък „ЗНП“) и защитено географско указание (наричано по-нататък „ЗГУ“) са дефинирани по следния начин:

„2. По смисъла на настоящия регламент

- а) „наименование за произход“: означава името на регион, специфично място или, в изключителни случаи, страна, използвани за описание на селскостопански или хранителен продукт:

— произхождащ от този регион, специфично място или страна

и

- чието качество или характеристики са основно или изключително дължащи се на географската среда с присъщите ѝ природни и човешки фактори, и чието производство, преработка и приготвяне се извършват в определената географска област;

б) „географско указание“: означава името на регион, специфично място или, в изключителни случаи, страна, използвани за описание на селскостопански или хранителен продукт:

- произхождащ от този регион, специфично място или страна

и

- чието специфично качество, репутация или друга характеристика може да бъде отнесено към този географски произход, както и чието производство и/или преработка и/или приготвяне се извършват в определената географска област.“ [неофициален превод]

5 Съгласно член 3 от Регламент № 2081/92:

„1. Означенията, които са се превърнали в родови наименования, не могат да бъдат регистрирани.

За целите на настоящия регламент „означение, което се е превърнало в родово наименование“ означава наименование на селскостопански продукт или хранителен продукт, което, въпреки че има връзка с мястото или района, където този продукт или храна първоначално е бил произвеждан или продаван, се е превърнало в нарицателно име на селскостопански или хранителен продукт.

За да се установи дали означението се е превърнало в родово наименование, се вземат предвид всички фактори, по-специално:

- съществуващото положение в държавата членка, от която произлиза наименованието, и в районите на потребление,
- съществуващото положение в други държави членки,
- съответното национално или общностно законодателство.

Когато в съответствие с посочената в членове 6 и 7 процедура дадена заявка за регистрация е била отхвърлена, поради това че означението се е превърнало в родово наименование, Комисията публикува това решение в *Официален вестник на Европейските общности*.

2. Не може да бъде регистрирано като наименование за произход или географско указание наименование, което е в противоречие с име на сорт растения или порода животни и което поради тази причина може да въведе в заблуждение потребителите относно истинския произход на продукта.

3. Преди влизане в сила на настоящия регламент Съветът с квалифицирано мнозинство, по предложение на Комисията, изготвя и публикува в *Официален вестник на Европейските общности* примерен неизчерпателен списък на наименованията на селскостопанските продукти или храни, които попадат в обхвата на настоящия регламент и които съгласно параграф 1, се считат за родови и поради това не могат да бъдат регистрирани съгласно настоящия регламент.“ [неофициален превод]

6 Член 13, параграфи 1 и 3 от Регламент № 2081/92 гласи:

„1. Регистрираните означения са защитени от:

- а) пряко или косвено използване в търговската дейност на регистрирано означение за продукти, които не са обхванати от регистрацията, доколкото тези продукти са сходни с продуктите, регистрирани с това означение, или доколкото това използване позволява възползване от репутацията на защитеното означение;
- б) присвояване, имитация или неправилно използване, дори и когато истинският произход на продукта е отбелязан или ако защитеното означение е преведено или придружено от израз като „стил“, „вид“, „метод“, „начин“, „имитация“ или от подобни изрази;
- в) всяко друго невярно или заблуждаващо указание по отношение на източника, произхода, естеството или съществените му качества, които се намират върху вътрешната или външната опаковка, върху рекламен материал или документи, отнасящи се до съответния продукт, както и използването на съд за опаковането на продукта, който може да създаде невярна представа за неговия произход;

- д) всяка друга практика, която може да въведе в заблуждение потребителите по отношение на истинския произход на продукта.

Когато регистрирано означение съдържа в себе си името на селскостопански или хранителен продукт, което се счита за родово наименование, използването на това родово наименование върху съответния селскостопански или хранителен продукт не се счита за противоречащо на параграф 1, буква а) или б).

[...]

3. Защитените означения не могат да се превърнат в родови наименования.“
[неофициален превод]

7 Член 14 от Регламент № 2081/92 гласи:

„1. Когато наименование за произход или географско указание е регистрирано в съответствие с настоящия регламент, заявката за регистрация на марка, която съответства на едно от положенията, посочени в член 13, и се отнася до същия вид продукт, се отхвърля, при условие че заявката за регистрация на марката е била подадена след датата на публикуването, предвидено в член 6, параграф 2.

Марки, регистрирани в нарушение на първата алинея, се обявяват за недействителни.

Настоящият параграф се прилага също, когато заявката за регистрация на марка е подадена преди датата на публикуване на заявката за регистрация, предвидено в член 6 параграф 2, при условие че това публикуване е направено преди регистрацията на марката.

2. При спазване на общностното право, използването на марка, съответстващо на едно от положенията, посочени в член 13, която е регистрирана добросъвестно преди датата на подаване на заявката за регистрация на наименованието за произход или на географското указание, може да продължи независимо от регистрацията на наименование за произход или на географско указание, при условие че няма основания за недействителност или отмяна, предвидени съответно в член 3, параграф 1, букви в) и ж) и в член 12, параграф 2, буква б) от Директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките.

3. Не подлежи на регистрация наименование за произход или географско указание, когато предвид репутацията и известността на дадена марка, както и продължителността на нейното използване, регистрацията може да въведе в заблуждение потребителя по отношение на истинската същност на продукта“. [неофициален превод]

8 Член 17 от Регламент № 2081/92 предвижда:

„1. В срок от шест месеца след влизането в сила на настоящия регламент държавите членки уведомяват Комисията кои от техните защитени по закон означения, а в държавите членки, където не съществува система на защита, кои от означенията, установени чрез употребата им, желаят да регистрират съгласно настоящия регламент.

2. В съответствие с процедурата, предвидена в член 15, Комисията регистрира означенията, посочени в параграф 1, които са в съответствие с членове 2 и 4. Член 7 не се прилага. Въпреки това родовете наименования не подлежат на регистрация.

3. Държавите членки могат да запазят националната защита на означенията, за които са съобщили съгласно параграф 1 до датата, на която се вземе решение за регистрацията им.“ [неофициален превод]

9 Приложение I към Регламент № 2081/92 гласи:

„Хранителни продукти, посочени в член 1, параграф 1

— бири

— [...]“ [неофициален превод]

10 В член 1 от Регламент № 1347/2001 означението „Bayerisches Bier“ е регистрирано като ЗГУ.

11 В съображения 1—5 от този регламент е предвидено:

- „(1) Поискана е допълнителна информация за означение, оповестено от Германия по смисъла на член 17 от Регламент (ЕИО) № 2081/92, с цел да се осигури съответствието на това означение с членове 2 и 4 от посочения регламент; в резултат от разглеждането на тази допълнителна информация се установи, че означението съответства на споменатите членове. Следователно, необходимо е то [да] бъде регистрирано и добавено към приложението от Регламент (ЕО) № 1107/96 на Комисията [...]
- (2) След оповестяването от немските власти на молбата за регистрацията на означението „Bayerisches Bier“ като [ЗГУ], холандските и датските власти уведомиха Комисията за съществуването на търговски марки, използвани за бира, включващи гореспоменатото означение.
- (3) Предоставената информация позволи да се установи съществуването на търговската марка „Bavaria“, както и нейната валидност. Освен това се счете, че по силата на наличните факти и информация, регистрацията на означението „Bayerisches Bier“ не е от такова естество, че да въведе потребителите в заблуждение относно истинската идентичност на продукта. Поради това, географското указание „Bayerisches Bier“ и търговската марка „Bavaria“ не попадат в положението, посочено в член 14, параграф 3 от Регламент (ЕИО) № 2081/92.
- (4) Използването на някои търговски марки, като например холандската търговска марка „Bavaria“, както и датската търговска марка „Høker Bajet“, може да продължи, независимо от регистрацията на географското указание „Bayerisches Bier“, доколкото те изпълняват условията, изисквани от член 14, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 2081/92.

(5) Съгласно член 3 от Регламент (ЕИО) № 2081/92, родовият характер на дадено означение, създаващ затруднения при регистрацията на означението, трябва да бъде оценен, вземайки предвид ситуацията в Общността като цяло. При този особен случай, въпреки наличието на признаци, подсказващи, че термините „bajersk“ и „bajer“, които са превод на названието „Bayerisches“ на датски език, са на път да се превърнат в синоним на термина „бира“ и следователно в нарицателно име, родовият характер на означението „Bayerisches“ или на преводите му на другите езици и държавите членки не е доказан.“

12 Съображение 13 от Регламент (СЕ) № 692/2003 на Съвета от 8 април 2003 г. за изменение на Регламент № 2081/92 (ОВ L 99, стр. 1) предвижда:

„Предвидената в член 17 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 опростена процедура, която има за цел регистрацията на съществуващите означения, които са защитени или установени чрез употребата им в държавите членки, не предвижда правото на възражение. От съображения за правна сигурност и прозрачност тази разпоредба следва да бъде отменена. Освен това, от съображения за съгласуваност, следва да се отмени петгодишният преходен период, предвиден в член 13, параграф 2 относно означенията, регистрирани по силата на тази разпоредба, без да се засяга обаче изтичането на преходния период по отношение на означенията, регистрирани в рамките на посочения член 17.“ [неофициален превод]

13 Член 1, точка 15 от Регламент № 692/2003 гласи:

„Член 13, параграф 2 и член 17 се отменят. Разпоредбите на тези членове обаче продължават да се прилагат към регистрираните означения или към тези, чиято регистрация е заявена по силата на предвидената в член 17 процедура преди влизането в сила на настоящия регламент.“ [неофициален превод]

- 14 Съгласно член 3, параграф 1 от Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (ОВ L 40, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г.; глава 17, том 1, стр. 92):

„Не се регистрират, а ако бъдат регистрирани, се обявяват за недействителни:

[...]

- в) марки, състоящи се изключително от знаци или означения, които могат да послужат в търговската дейност за указване на вида, качеството, количеството, предназначението, стойността, географския произход или времето на производство на стоките или предоставяне на услугите, или на други характеристики на стоките или услугите;

[...]

- ж) марки, които могат да въведат в заблуждение обществото, например по отношение на естеството, качеството или географския произход на стоките или услугите;

[...]“

15 Съгласно член 12, параграф 2 от Първа директива 89/104:

„Марката подлежи на отмяна и когато след датата, на която е регистрирана:

[...]

б) вследствие на използването ѝ от притежателя на марката или с негово съгласие за стоките или услугите, за които е регистрирана, тя може да въведе в заблуждение обществото, по-специално по отношение на естеството, качеството или географския произход на тези стоки или услуги.“

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

16 Bayerischer Brauerbund е германско сдружение, чиято цел е защитата на общите интереси на баварските производители на бира. Според удостоверение, издадено от Amtsgericht München, неговият устав е от 7 декември 1917 г. През 1968 г. Bayerischer Brauerbund е притежавало колективните регистрирани марки „Bayrisch Bier“ и „Bayrisches Bier“.

17 Bavaria е нидерландско търговски дружество за производство на бира, което е активно на международния пазар. Предишното наименование на дружеството е „Firma Gebroeders Swinkels“, а от 1925 г. то започва да използва думата „Bavaria“ като я включва в наименованието си през 1930 г. Bavaria е притежавало и притежава няколко марки и фигуративни елементи, които са регистрирани и съдържат думата „Bavaria“. Датите на регистрацията включват 1947 г., 1971 г.,

1982 г., 1991 г., 1992 г. и 1995 г. Някои от регистрациите са подновени. Bavaria Italia принадлежи към групата от дружества на Bavaria.

- 18 Означението „Bayerisches Bier“ е било предмет на двустранни спогодби за защита на указанията за произход, на наименованията за произход и на други географски означения между, от една страна, Федерална република Германия, и от друга страна, Френската република (1961 г.), Италианската република (1963 г.), Република Гърция (1964 г.), Конфедерация Швейцария (1967 г.) и Кралство Испания (1970 г.).
- 19 На 28 септември 1993 г. Bayerischer Brauerbund, със съгласието на сдруженията Münchener Brauereien eV и Verband Bayerischer Ausfuhrbrauereien eV, подава пред германското правителство заявка за регистрация на ЗГУ по силата на член 17, параграф 1 от Регламент № 2081/92, който предвижда т.нар. „опростена“ процедура.
- 20 На 20 януари 1994 г. германското правителство съобщава на Комисията за заявката за регистрация на ЗГУ „Bayerisches Bier“ на основание член 17, параграф 1 от посочения регламент.
- 21 Между Комисията и германските власти е обменена значителна информация с цел попълване на преписката, като последната се смята за пълна на 20 май 1997 г.
- 22 Окончателната спецификация е изпратена на Комисията с писмо от 28 март 2000 г., като от нея са изключени пет вида бира, които първоначално са били обхванати от ЗГУ, предмет на заявката за регистрация, тъй като не съответстват на описанието в тази спецификация.

- 23 Като счита посочената заявка за основателна, на 5 май 2000 г. Комисията предоставя на Регулаторния комитет за защитените географски указания и наименования за произход (наричан по-нататък „Комитетът“), проект за регламент, чиято цел е регистрацията на „Bayerisches Bier“ като ЗГУ.
- 24 Много държави членки се противопоставят на тази регистрация. Разискванията в рамките на Комитета се отнасят до два въпроса, а именно, от една страна, съществуването на марки, които съдържат също словосъчетанието „Bayerisches Bier“, или техните преводи, а от друга страна, съображението, че думата „Bayerisches“ или преводите ѝ са се превърнали в родови наименования.
- 25 След анализиране на поставените въпроси (предшестван дори от официално проучване във всички държави членки във връзка с втория въпрос) Комисията заключава, че доводите, изложени срещу регистрацията на ЗГУ „Bayerisches Bier“, са неоснователни. В резултат от това на 30 март 2001 г. е представен втори проект за регламент пред Комитета. Той обаче не взема становище, тъй като не е налице предвиденото в член 15, втора алинея от Регламент № 2081/92 мнозинство.
- 26 След като Комитетът не взема становище в предвидения срок, Комисията преобразува проекта си в предложение за регламент на Съвета. Последният приема Регламент № 1347/2001, с който „Bayerisches Bier“ се регистрира като ЗГУ.
- 27 Bavaria и Bavaria Italia не подават жалба срещу Регламент № 1347/2001.
- 28 На 27 септември 2004 г., след подобни инициативи, предприети в други държави членки, Bayerischer Brauerbund сезира Tribunale di Torino с искане да бъде забранено на Bavaria и Bavaria Italia да използват италианския вариант на посочените в точка 17 от настоящото решение марки, след като се произнесе по предявения инцидентен иск за обявяване на тяхната недействителност или отмяна, тъй като те са в противоречие със ЗГУ „Bayerisches Bier“ по смисъла на

членове 13 и 14 от Регламент № 2081/92 или във всички случаи тъй като по отношение на нидерландска бира посочените марки съдържат родово и заблуждаващо географско указание.

29 След като с Решение от 30 ноември 2006 г. Tribunale di Torino уважава частично искането на Bayerischer Brauerbund, Bavaria и Bavaria Italia подават апелативна жалба срещу това решение.

30 При тези обстоятелства Corte d'appello di Torino решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Недействителен ли е или не Регламент № 1347/2001 [...], евентуално и като последица от недействителността, произтичаща от недействителността на други актове, от гледна точка на следното:

Нарушаване на основни принципи

— с довода че комбинираните разпоредби на член 1, параграф 1 от Регламент № 2081/92 и на приложение I към него са недействителни, доколкото допускат регистрация на географски указания за „бира“, която представлява алкохолна напитка, включена (неправилно) в горепосоченото приложение I в категорията „хранителни продукти“, упоменати в член 1, параграф 1, но която не е включена в категорията „селскостопански продукти“, посочени в приложение I към Договора за ЕО и в списъка, посочен в членове 32 ЕО и 37 ЕО, изтъкнати от Съвета като правно основание за приемане на Регламент № 2081/1992,

- с довода че член 17 от Регламент № 2081/92 е недействителен, доколкото предвижда ускорена процедура за регистрация, която може да ограничи и да накърни в съществена степен правата на засегнатите оператори, поради факта че не предвижда каквото и да било право на възражение и съдържайки очевидно нарушение на принципите на прозрачността и на правната сигурност, като това е видно по-конкретно както в светлината на комплексния характер на продължилата повече от седем години (1994—2001) процедура по регистрация на самото ЗГУ „Bayerisches Bier“, така и на изричното признаване, съдържащо се в съображение 13 от Регламент № 692/2003, с член 15 от който се отменя член 17 от Регламент № 2081/92 по посочените съображения.

Неспазване на някои формални изисквания

- с довода че означението „Bayerisches Bier“ не отговаря на изискваните според член 17 от Регламент № 2081/92 условия, за да може да бъде регистрирано съгласно предвидената в тази разпоредба опростена процедура, доколкото при представяне на заявката за регистрация това означение не е било „законно защитено“, нито „установено чрез употребата му“ в Германия,
- с довода че нито германското правителство, преди да представи пред Комисията заявката за регистрация, нито самата Комисия след получаването на заявката, не са разгледали надлежно изпълнението на условията за регистрация на означението „Bayerisches Bier“, което е в противоречие с практиката на Съда (Решение от 6 декември 2001 г. [по дело Carl Kuhre и др., C-269/99, Recueil, стр. I-9517]);
- с довода че заявката за регистрация на означението „Bayerisches Bier“ не е представена своевременно от германското правителство съгласно предвиденото в член 17, параграф 1 от Регламент № 2081/92 (в срок от шест месеца след влизане в сила на Регламента), след като първоначално представената от заявителя заявка е предвиждала осем различни означения, с възможността за допълнителни и неопределени вариации,

които впоследствие са обединени в настоящото единствено означение „Bayerisches Bier“, при положение че крайният срок 24 януари 1994 г. отдавна е бил изтекъл.

Неспазване на съществени условия

- с довода че означението „Bayerisches Bier“ не изпълнява съществените изисквания, определени в член 2, параграф 2, буква б) от Регламент № 2081/92 за целите на неговата регистрация като [ЗГУ], като се има пред вид родовият характер на това означение, което исторически обозначава бирата, произвеждана по специфичен производствен метод, произхождащ от Бавария и датиращ от XIX век, а след това разпространен в останалата част на Европа и в целия свят (т.нар. „баварски метод“ с долна ферментация), който и до днес в някои европейски езици (датски, шведски, фински) се употребява като родовото название за бира и който във всеки случай може да означава единствено и родово „бирата, произвеждана в германска Бавария“, независимо от вида ѝ сред съществуващите многобройни и разнообразни варианти, без от това да може да бъде установена каквато и да било „пряка връзка“ (Решение на Съда от 7 ноември 2000 г. по дело Warsteiner Brauerei, C-312/98, Recueil, стр. I-9187) между специфично качество, репутация или друга характеристика на продукта (бира) и неговия конкретен географски произход (Бавария) и без да са налице „изключителни случаи“, изисквани от посочената норма за допускане на регистрация на географско указание, съдържащо името на страна; с довода че предвид посочените в предходния параграф съображения означението „Bayerisches Bier“ е „родово“ наименование, което в качеството му на такова не може да бъде предмет на регистрация по смисъла на член 3, параграф 1 и на член 17, параграф 2 от Регламент № 2081/92,
- с довода че означението „Bayerisches Bier“ не е трябвало да бъде регистрирано на основание член 14, параграф 3 от Регламент № 2081/92, доколкото предвид „репутацията, известността и продължи-

телността на използването“ на марките „Bavaria“, „Bayerisches Bier“ е „от такъв характер, че може да въведе в заблуждение потребителя относно истинската идентичност на продукта“ [?]

- 2) При условията на евентуалност, в случай че [първият въпрос] бъде обявен за недопустим или неоснователен, трябва ли Регламент № 1347/2001 [...] да се тълкува в смисъл, че признаването на ЗГУ „Bayerisches Bier“, което се съдържа в този регламент, не накърнява валидността и възможността за използване на съществуващи преди това марки, принадлежащи на трети лица, в които се съдържа думата „Bavaria““.

Относно производството пред Съда

- 31 С писмо, подадено в секретариата на Съда на 21 януари 2009 г., Bavaria и Bavaria Italia представят становища относно заключението на генералния адвокат и искат от Съда разрешение да представят писмена реплика във връзка с това заключение.
- 32 Необходимо е да се напомни в началото, че нито Статутът на Съда, нито процедурният му правилник предвиждат възможност за страните да представят становища в отговор на заключението, представено от генералния адвокат. Така според практиката на Съда искане, направено в този смисъл, следва да бъде отхвърлено (вж. по-специално Определение от 4 февруари 2000 г. по дело Emesa Sugar, C-17/98, стр. I-665, точки 2 и 19, както и Решение от 15 февруари 2007 г. по дело Lechouritou и др., C-292/05, Recueil, стр. I-1519, точка 18).
- 33 Следва да се добави, че същият извод би се наложил и в хипотезата, в която искането на жалбоподателите в главното производство би се счело за целящо възобновяването на устната фаза на производството.

- 34 В това отношение следва да се напомни, че Съдът може — служебно или по предложение на генералния адвокат, както и по искане на страните — да разпреди възобновяване на устната фаза на производството съгласно член 61 от своя процедурен правилник, ако счита, че делото не е достатъчно изяснено или трябва да се реши въз основа на довод, който страните не са разисквали (вж. по-специално Решение от 19 февруари 2002 г. по дело *Wouters и др.*, C-309/99, Recueil, стр. I-1577, точка 42 и Решение от 16 декември 2008 г. по дело *Cartesio*, C-210/06, Сборник, стр. I-9641, точка 46).
- 35 Въпреки това след изслушване на генералния адвокат Съдът намира, че в дадения случай разполага с всички необходими обстоятелства, за да отговори на поставените от запитващата юрисдикция въпроси и че тези обстоятелства са били разисквани пред него.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 36 С първия си въпрос, разделен на подвъпроси, запитващата юрисдикция иска да установи по същество дали Регламент № 1347/2001 е валиден, предвид вероятно нарушение или на основни принципи на общностното право, или на формални или съществени условия от Регламент № 2081/92. Подвъпросите, които засягат съответствието с основните принципи на общностното право, се отнасят до Регламент № 2081/92, в качеството му на правно основание на Регламент № 1347/2001.

По допустимостта

- 37 В представените на Съда становища се поставя въпросът за възможността да бъде направено позоваване на посочените в първия въпрос доводи за невалидност пред национална юрисдикция. В някои от тези становища се изтъква невъзможността за позоваване на подобни доводи поради обстоятелството, че Bavaria и Bavaria Italia били пряко и лично засегнати от Регламент № 1347/2001, но не били подали срещу него жалба за отмяна по член 230 ЕО.
- 38 В това отношение следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика правото на жалбоподател, подал по реда на националното право жалба срещу отхвърлянето на искането му да се позове на незаконосъобразността на общностен акт, послужил за основание на постановеното срещу него национално решение, представлява основен принцип на общностното право, поради което въпросът за валидността на този общностен акт може да се отнесе до Съда в рамките на преюдициално производство (Решение от 15 февруари 2001 г. по дело *Nachi Europe*, C-239/99, Recueil, стр. I-1197, точка 35, както и Решение от 8 март 2007 г. по дело *Roquette Frères*, C-441/05, Recueil, стр. I-1993, точка 39).
- 39 Въпреки това този общ принцип, с който се гарантира, че всяко лице има или е имало възможност да оспори общностен акт, послужил за основание на постановено срещу него решение, в никакъв случай не представлява пречка за това определен регламент да стане окончателен за частноправен субект, по отношение на който той трябва да се разглежда като индивидуално решение, чиято отмяна субектът може несъмнено да поиска съгласно член 230 ЕО, което не позволява частноправният субект да се позове на незаконосъобразността на регламента пред националната юрисдикция (посочените по-горе Решение по дело *Nachi Europe*, точка 37 и Решение по дело *Roquette Frères*, точка 40).
- 40 Следователно възниква въпросът дали жалбата на Bavaria или на Bavaria Italia за отмяна на основание член 230, четвърта алинея ЕО, подадена срещу Регламент № 1347/2001, би била безспорно допустима, поради това че посоченият регламент ги засягал пряко и лично (вж. в този смисъл Решение от 12 декември

1996 г. по дело Accrington Beef и др., C-241/95, Recueil, стр. I-6699, точка 15, както и посочените по-горе Решение по дело Nachi Europe, точка 40 и Решение по дело Roquette Frères, точка 41).

41 В това отношение следва да се посочи, че Bavaria и Bavaria Italia не могат да се считат безспорно за „пряко и лично“ засегнати от Регламент № 1347/2001 по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО.

42 Всъщност следва да се приеме за установено, че посоченият регламент цели да предостави на продукта „Bayerisches Bier“ предвидената в Регламент № 2081/92 защита за ЗГУ, като признава на всеки оператор, чиито продукти отговарят на предписаните изисквания, правото да ги пусне в продажба с посоченото ЗГУ.

43 Дори обаче Регламент № 1347/2001 да може да засегне правното положение на Bavaria и на Bavaria Italia, подобно засягане не може да се счита за пряко произтичащо от този регламент. Всъщност съгласно постоянната съдебна практика условието дадено физическо или юридическо лице да е пряко засегнато от общностна правна уредба, предмет на обжалване, изисква оспорената уредба пряко да поражда последици за правното положение на частноправните субекти и да не оставя никакво право на преценка на своите адресати, на които е възложено изпълнението ѝ, тъй като това изпълнение е с чисто автоматичен характер и произтича единствено от общностната правна уредба, без да се прилагат други норми с опосредяващ характер (вж. Решение от 5 май 1998 г. по дело Glencore Grain/Комисия, C-404/96 P, Recueil, стр. I-2435, точка 41, Решение от 29 юни 2004 г. по дело Front national/Парламент, C-486/01 P, Recueil, стр. I-6289, точка 34 и Решение от 22 март 2007 г. по дело Regione Siciliana/Комисия, C-15/06 P, Recueil, стр. I-2591, точка 31).

44 Както следва от обикновения прочит на съображения 3 и 4 от Регламент № 1347/2001, последният приема за валидна съществуващата преди това марка „Bavaria“ и разрешава нейното използване да продължи, независимо от регистрацията на ЗГУ „Bayerisches Bier“, при спазване на предвидените в член 14, параграф 2 от Регламент № 2081/92 условия. Поради това вероятното

засягане на правното положение на Bavaria и на Bavaria Italia не може да се счита за произтичащо напълно автоматично от този регламент.

45 Следователно не може да се твърди, че Bavaria и Bavaria Italia са безспорно пряко засегнати от Регламент № 1347/2001.

46 Поради това следва да се приеме за установено, че Bavaria или Bavaria Italia не са безспорно процесуално легитимирани да искат отмяна на Регламент № 1347/2001 на основание член 230 ЕО. Следователно в рамките на жалба, подадена по реда на националното право, те имат право да се позоват на невалидността на този регламент, макар да не са подали жалба за отмяната му пред общностната юрисдикция в предвидения в член 230 ЕО срок.

По твърдяното нарушение на основни принципи на общностното право в Регламент № 2081/92, що се отнася до неговото приложно поле и до правното му основание

47 С този подвъпрос запитващата юрисдикция иска да установи дали Регламент № 2081/92 е валиден, предвид това, че неговото приложно поле се разпростира върху бирата. Според тази юрисдикция тъй като бирата е алкохолна напитка, тя не може да се счита за „хранителен продукт“ по смисъла на член 1, параграф 1 от посочения регламент, и следователно да фигурира в приложение I към него. Освен това запитващата юрисдикция има съмнения относно валидността на Регламент № 2081/92, по съображение, че тъй като бирата не е включена сред „селскостопанските продукти“, посочени в приложение I към Договора, членове 32 ЕО и 37 ЕО не съставляват подходящото правно основание за приемане на този регламент.

48 На първо място, що се отнася до приравняването на бирата на хранителен продукт, следва да се приеме за установено, че гореспоменатата общностна правна уредба не определя понятието за хранителен продукт. Няма причина обаче, която да обоснове изключването на бирата от това понятие.

- 49 Всъщност, от една страна, хранителният характер на бирата е безспорен в общия смисъл на понятието за храна. От друга страна, както правилно посочват германското правителство и Съветът, бирата се включва в определението на понятието „хранителен продукт“, което се има предвид в друга общностна правна уредба, като член 2 от Регламент (ЕО) № 178/2002 на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2002 година за установяване на общите принципи и изисквания на законодателството в областта на храните, за създаване на Европейски орган за безопасност на храните и за определяне на процедури относно безопасността на храните (ОВ L 31, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 8, стр. 68).
- 50 На второ място, по отношение на довода, според който членове 32 ЕО и 37 ЕО не съставлявали подходящото правно основание за приемане на Регламент № 2081/92, тъй като бирата не е включена в „селскостопанските продукти“, посочени в приложение I към Договора, следва да се напомни, че Съдът вече е приел, че правна уредба, която допринася за осъществяването на една или няколко от посочените в член 33 ЕО цели, трябва да бъде приета на основание член 37 ЕО, макар прилагайки се основно към продуктите от приложение I към Договора, да се отнася допълнително до някои продукти, които не са включени в него (вж. в този смисъл Решение от 16 ноември 1989 г. по дело Комисия/Съвет, C-11/88, Recueil, стр. 3799, точка 15 и Решение от 5 май 1998 г. по дело Обединено кралство/Комисия, C-180/96, Recueil, стр. I-2265, точка 134).
- 51 В конкретния случай е безспорно, че Регламент № 2081/92, от една страна, има за основна цел, съгласно съображение 2 от него, осъществяването на посочените в член 33 ЕО цели, а от друга страна, че се отнася основно до продуктите, които се съдържат в приложение I към Договора. Освен това дори да е вярно, че бирата не е изрично спомената в това приложение, не по-малко вярно е и че по-голямата част от нейните съставки са споменати там и че нейното включване в приложното поле на Регламент № 2081/92 отговаря на целта на последния, и по-специално на осъществяването на посочените в член 33 ЕО цели.
- 52 Следователно при разглеждането на тази част от първия въпрос не са установени никакви обстоятелства, засягащи валидността на Регламент № 2081/92.

По твърдяното нарушение на основни принципи на общностното право в Регламент № 2081/92, що се отнася до процедурата по регистрация в член 17 от него

53 С този подвъпрос запитващата юрисдикция иска да установи дали член 17 от Регламент № 2081/92 е недействителен, доколкото установената в него процедура не предвижда никакво право на възражение.

54 Следва да се посочи в началото, че макар член 17, параграф 2 от Регламент № 2081/92 да предвижда изрично, че член 7 от този регламент не е приложим в рамките на опростената процедура за регистрация и следователно изключва в посочената рамка предвиденото в параграф 3 от тази разпоредба право на възражение на третите правно засегнати лица, регистрацията съгласно тази процедура предполага също означенията да са в съответствие с материално-правните норми на този регламент (вж. Решение от 16 март 1999 г. по дело Danemark и др./Комисия, наречено „Feta I“, C-289/96, C-293/96 и C-299/96, Recueil, стр. I-1541, точка 92).

55 Във всички случаи следва да се напомни, че Съдът вече е постановил, че тълкуването, което следва да се даде на член 17 от Регламент № 2081/92, по никакъв начин не предполага третите заинтересовани лица, които считат, че техните легитимни интереси са засегнати от регистрацията на означение, да не могат да бъдат изслушани и да предявят възражението си пред държавата членка, която заявява тази регистрация, в съответствие по-специално с принципите на съдебната защита, както става ясно от системата на Регламент № 2081/92 (вж. Решение по дело Carl Kühne и др., посочено по-горе, точка 41).

56 Така тези трети заинтересовани лица са свободни да направят възражение по отношение на разглежданата заявка за регистрация и в рамките на опростената процедура на член 17 от посочения регламент.

- 57 В компетентността на националните юрисдикции е да се произнесат по законосъобразността на заявка за регистрация на означение на основание член 17 от Регламент № 2081/92, прилагайки същите условия за контрол като предвидените за всеки окончателен акт, приет от същия национален орган, който може да накърни правата, които трети лица черпят от общественото право, а следователно и да обявят за допустима жалба, подадена с тази цел, макар вътрешните процесуални норми да не предвиждат това в подобни случаи (вж. в този смисъл Решение от 3 декември 1992 г. по дело *Oleificio Borelli/Комисия, С-97/91, Rescueit*, стр. I-6313, точка 13, както и Решение по дело *Carl Kühne и др.*, посочено по-горе, точка 58).
- 58 Във всички случаи следва да се посочи, че в делото по главното производство по-голямата част от възраженията срещу регистрацията, направени от Bavaria и Bavaria Italia в техните становища пред Съда, са били разгледани в рамките на комитета, основно по предложение на нидерландските органи по време на процедурата по регистрация на ЗГУ „Bayerisches Bier“.
- 59 На последно място, доводът, според който с оглед на съдържанието на съображение 13 от Регламент № 692/2003 отмяната на опростената процедура съдържа мълчаливо признаване за невалидността на член 17 от Регламент № 2081/92, не може да бъде валидно поддържан.
- 60 Всъщност, както напомня посоченото съображение, предвидената в този член опростена процедура е имала за цел, в първоначалната редакция на Регламент № 2081/92, регистрацията на общностно равнище на съществуващите означения, които са защитени или установени чрез употребата им в държавите членки. Следователно тази процедура е била предвидена изцяло като преходна.
- 61 С оглед на гореизложеното при разглеждането на тази част от първия въпрос не са установени никакви обстоятелства, засягащи валидността на Регламент № 2081/92.

По твърдяното неспазване на формалните изисквания при процедурата за регистрация на ЗГУ „Bayerisches Bier“

- 62 С тези подвъпроси, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска да установи дали Регламент № 1347/2001 е недействителен, поради обстоятелството че, от една страна, условията за регистрация на ЗГУ „Bayerisches Bier“ не били надлежно изследвани нито от германското правителство, нито от Съвета или от Комисията, а от друга страна, че заявката за регистрация на това ЗГУ не е била направена своевременно предвид настъпилите впоследствие изменения.
- 63 На първо място, запитващата юрисдикция счита, че нито германското правителство, нито Съветът или Комисията са изпълнили задачата си да проверят предвидените в Регламент № 2081/92 условия при процедурата за регистрация на ЗГУ „Bayerisches Bier“.
- 64 В това отношение е важно да се напомни, че установената с Регламент № 2081/92 система съдържа разделение на правомощията между съответната държава членка и Комисията. Независимо дали става въпрос за регистрация по обикновената процедура или по опростената процедура, регистрацията може да се осъществи само ако съответната държавата членка е подала искане в това отношение и е предоставила спецификация и необходимата за регистрацията информация в съответствие с член 4 от Регламент № 2081/92 (вж. Решение по дело Carl Kühne и др., посочено по-горе, точки 50 и 51).
- 65 В приложение на член 5, параграф 5 от Регламент № 2081/92 задължение на държавите членки е да проверят дали заявката за регистрация по обикновената процедура е обоснована с оглед на установените с този регламент условия. Тази разпоредба всъщност предвижда, че дадена държава членка, до която е отправена заявка за регистрация в рамките на обикновената процедура, трябва да провери дали заявката е основателна и когато прецени, че са изпълнени изискванията на Регламент № 2081/92, да я изпрати на Комисията. По-нататък, от самия текст на член 6, параграф 1 от Регламент № 2081/92 следва, че преди да продължи процедурата по регистрация, както е предвидена в член 6, параграфи 2—4 и член 7 от посочения регламент, Комисията извършва само формална проверка, за да

установи дали посочените изисквания са изпълнени. В рамките на опростената процедура обаче не следва да се прилагат други принципи (вж. Решение по дело Carl Kühne и др., посочено по-горе, точка 52).

- 66 Ето защо решението за регистрация на означението като ЗНП или като ЗГУ може да бъде взето от Комисията само ако съответната държава членка ѝ е представила заявка с тази цел, а такава заявка може да бъде направена само ако държавата членка е проверила, че тя е обоснована. Тази система на разделение на правомощията се обяснява по-специално с факта, че регистрацията предполага да се провери спазени ли са определен брой условия, което изисква до голяма степен задълбочени познания относно специфични за съответната държава членка обстоятелства, които обстоятелства компетентните органи на тази държава могат да проверят най-добре (вж. Решение по дело Carl Kühne и др., посочено по-горе, точка 53).
- 67 Съгласно тази система на разделение на правомощията задължение на Комисията е, преди да регистрира означението в заявената категория, да провери по-специално, от една страна, дали спецификацията, която съпровожда заявката, съответства на член 4 от Регламент № 2081/92, т.е. дали съдържа изискуемите обстоятелства и дали тези обстоятелства не са опорочени от явни грешки, а от друга страна, въз основа на съдържащите се в спецификацията обстоятелства, дали означението отговаря на изискванията на член 2, параграф 2, буква а) или б) от Регламент № 2081/92 (вж. Решение по дело Carl Kühne и др., посочено по-горе, точка 54).
- 68 Подобно е положението, когато съгласно член 15 от Регламент № 2081/92 планираните от Комисията мерки не съответстват на становището на установения с посочения член комитет или такова становище липсва и когато решението за регистрация е прието от Съвета по предложение на Комисията.
- 69 Предвид предходните съображения следва да се разгледат изложените от запитващата юрисдикция обстоятелства.

- 70 В началото следва да се установи дали Съдът е компетентен да анализира спазени ли са предвидените в Регламент № 2081/92 условия при регистрираното на основание на този регламент означение, след като контролът относно започналата от компетентните национални органи проверка е единствено от компетентността на националните юрисдикции, както бе посочено в точки 55 и 57 от настоящото решение.
- 71 За разлика от това задължение на Съда е да осъществи контрол дали Съветът и Комисията са изпълнили правилно задачата си да проверят спазени ли са предвидените в Регламент № 2081/92 условия.
- 72 В конкретния случай от преписката следва, че Съветът и Комисията са изпълнили правилно задачата си за проверка, доколкото указанието „Bayerisches Bier“ е било регистрирано едва след провеждане на продължителна процедура, през която са осъществени задълбочени проучвания относно спазването от посоченото означение на условията на Регламент № 2081/92. Поради това повдигнатото от запитващата юрисдикция възражение не може да бъде прието.
- 73 На второ място, запитващата юрисдикция поставя под въпрос валидността на Регламент № 1347/2001, с довода че заявката за регистрация на разглежданото ЗГУ не била подадена своевременно, предвид настъпилите впоследствие изменения.
- 74 Важно е да се приеме за установено в началото, както се посочва в точка 20 от настоящото решение, че заявката за регистрация на германското правителство е била съобщена на Комисията на 20 януари 1994 г., т.е. преди изтичането на шестмесечния срок, предвиден в член 17 от Регламент № 2081/92.

75 Поради това следва да се разгледа дали, както счита запитващата юрисдикция, валидността на Регламент № 1347/2001 може да бъде поставена под въпрос от факта, че първоначалната заявка е била изменена съществено и това е направено в период от няколко години след изтичането на шестмесечния срок.

76 В това отношение следва да се напомни, че противно на член 5 от Регламент № 2081/92, в който е предвидено изрично, че при обикновената процедура заявката за регистрация е съпроводена от спецификация, член 17 от същия регламент задължава държавите членки само да съобщят на Комисията „кои от техните защитени по закон означения или, в държавите членки, където не съществува система на защита, кои от означенията, установени чрез употребата им, желаят да регистрират“. При тези обстоятелства член 17 от Регламент № 2081/92 не може да се тълкува като задължаващ държавите членки да съобщят в шестмесечен срок окончателната версия на спецификацията и другите относими документи, така че всяко изменение на първоначално предоставената спецификация да доведе до прилагането на обикновената процедура (вж. Решение по дело Carl Kühne и др., посочено по-горе, точка 32).

77 Освен това посоченото тълкуване на член 17 от Регламент № 2081/92 се потвърждава от факта, че държавите членки от Северна Европа не са водили в исторически план регистри на защитените означения, тъй като закрилата им е била гарантирана от законите за преследване на практиките, които могат да въведат в заблуждение. Едва след влизане в сила на Регламент № 2081/92 възниква необходимостта за тези държави членки да установят списък със съществуващите означения и да определят дали става въпрос за ЗНП или за ЗГУ. Би било нереалистично в шестмесечния срок след влизане в сила на Регламент № 2081/92 да се изисква от тези държави членки да предоставят на Комисията всички сведения и документи, които са необходими за решението за регистрация, предвид по-специално времето, което се изисква, за да може заинтересованите страни да използват процесуалните си гаранции на национално равнище (вж. Решение по дело Carl Kühne и др., посочено по-горе, точка 33).

78 Ето защо се налага изводът, че в дело като това по главното производство изменението на първоначалната заявка за регистрация след изтичането на

предвидения в член 17 от Регламент № 2081/92 шестмесечен срок не е довело до незаконосъобразно приложение на опростената процедура.

- 79 Предвид гореизложеното при разглеждането на тази част от първия въпрос не са установени никакви обстоятелства, засягащи валидността на Регламент № 1347/2001.

По твърдяната липса на съгласуваност на регистрацията на ЗГУ „Bayerisches Bier“ с материалноправните условия на Регламент № 2081/92

- 80 С тези подвъпроси, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция поставя под съмнение валидността на Регламент № 1347/2001, с довода че регистрацията на ЗГУ „Bayerisches Bier“ не отговаряла на редица материалноправни условия, посочени в Регламент № 2081/92. На първо място, разглежданото означение не било нито защитено по закон, нито установено чрез употребата му по смисъла на член 17, параграф 1 от Регламент № 2081/92. На второ място, това означение не изпълнявало условията, установени в член 2, параграф 2, буква б) от посочения регламент и в действителност било „родово наименование“ по смисъла на член 3, параграф 1 и на член 17, параграф 2 от този регламент. На трето място, това означение отговаряло на посочената в член 14, параграф 3 от Регламент № 2081/92 хипотеза.

- 81 В началото първо следва да се напомни, че в областта на общата селскостопанска политика общностният законодател разполага с широко право на преценка, което съответства на политическите отговорности, които членове 34 ЕО и 37 ЕО му предоставят като Съдът многократно е приемал, че единствено явно неподходящият характер на приета в тази област мярка с оглед на целта, която компетентната институция възнамерява да постигне, може да засегне законо-

съобразността на подобна мярка (вж. Решение от 5 октомври 1994 г. по дело Германия/Съвет, C-280/93, Recueil, стр. I-4973, точки 89 и 90, както и Решение от 13 декември 1994 г. по дело SMW Winzersekt, C-306/93, Recueil, стр. I-5555, точка 21).

- 82 В резултат на това осъществяваният от Съда контрол трябва да се ограничи до проверката дали разглежданата мярка не е опорочена от явна грешка или от злоупотреба с власт или дали въпросният орган не е надхвърлил явно пределите на своето право на преценка (Решение от 12 юли 2001 г. по дело Jirres и др., C-189/01, Recueil, стр. I-5689, точка 80, Решение от 9 септември 2004 г. по дело Испания/Комисия, C-304/01, Recueil, стр. I-7655, точка 23, както и Решение от 23 март 2006 г. по дело Unitymark и North Sea Fishermen's Organisation, C-535/03, Recueil, стр. I-2689, точка 55).
- 83 На второ място следва да се посочи, че когато се произнасят относно заявка за регистрация на основание Регламент № 2081/92, общностните институции трябва да преценят сложно икономическо и социално положение.
- 84 Когато обаче прилагането на общата селскостопанска политика от Съвета или от Комисията включва необходимостта да се прецени сложно икономическо и социално положение, оперативната самостоятелност, с която те разполагат, се отнася не само до естеството и обхвата на разпоредбите, които следва да бъдат приети, но в определена степен също и до установяването на базови данни в този смисъл. В този контекст Съветът или Комисията е свободен/свободна, когато е необходимо, да се позовава на общи констатации (вж. в този смисъл Решение от 29 февруари 1996 г. по дело Комисия/Съвет, C-122/94, Recueil, стр. I-881, точка 18, Решение от 19 февруари 1998 г. по дело NIFPO и Northern Ireland Fishermen's Federation, C-4/96, Recueil, стр. I-681, точки 41 и 42, Решение от 5 октомври 1999 г. по дело Испания/Съвет, C-179/95, Recueil, стр. I-6475, точка 29, както и Решение от 25 октомври 2001 г. по дело Италия/Съвет, C-120/99, Recueil, стр. I-7997, точка 44).
- 85 В светлината на предходните съображения следва да се разгледа основателността на повдигнатите от запитващата юрисдикция запитвания.

— По член 17, параграф 1 от Регламент № 2081/92

- 86 Запитващата юрисдикция счита, че предвидената в член 17, параграф 1 от Регламент № 2081/92 процедура за регистрация не била приложима спрямо означението „Bayerisches Bier“, тъй като това означение не било нито „защитен[о] по закон“, нито „установен[о] чрез употребата [му]“ по смисъла на тази разпоредба.
- 87 В това отношение следва да се приеме за установено, че тази преценка спада към проверките, които трябва да бъдат извършени от компетентните национални органи, когато е необходимо, под контрола на националните юрисдикции, преди заявката за регистрация да бъде съобщена на Комисията (вж. Решение по дело Carl Kühne и др., посочено по-горе, точка 60).
- 88 Всъщност както е посочено в точка 66 от настоящото решение, проверката дали означението „Bayerisches Bier“ е било защитено по закон или установено чрез употребата му изисква до голяма степен задълбочени познания относно специфични обстоятелства в засегнатата държава членка — обстоятелства, които компетентните органи на тази държава най-добре могат да проверят.
- 89 От една страна, в делото по главното производство такава проверка е била направена от германските власти без нейната основателност да е поставена под въпрос пред национална юрисдикция.
- 90 От друга страна, наличието на споменатите в точка 18 от настоящото решение пет двустранни спогодби, които целят защитата на означението „Bayerisches Bier“, заедно с други обстоятелства по преписката, по-специално някои етикети и публикации, позволяват да се направи основателен извод, че посоченото означение е било защитено по закон или поне установено чрез употребата му. Тъй като направената от компетентните германски власти преценка не изглежда опорочена от явна грешка, Съветът или Комисията могат надлежно да считат, че

разглежданото ЗГУ отговаря на условията, посочени в член 17, параграф 1 от Регламент № 2081/92 за целите на регистрацията по опростената процедура.

- 91 Ето защо се налага изводът, че при разглеждането на условията на член 17, параграф 1 от Регламент № 2081/92 не са установени никакви обстоятелства, засягащи валидността на Регламент № 1347/2001.

— По член 2, параграф 2, буква б), член 3, параграф 1 и член 17, параграф 2 от Регламент № 2081/92

- 92 Запитващата юрисдикция изразява съмнения относно това дали по отношение на означението „Bayerisches Bier“ са спазени условията на член 2, параграф 2, буква б) от Регламент № 2081/92, от една страна, поради твърдяна липса на пряка връзка между бирата с произход от Бавария и определено качество, репутацията или друга нейна характеристика, която може да бъде отнесена към този произход, а от друга страна, поради липсата на съответствие между конкретния случай и изключителния случай, който би обосновал регистрацията на наименованието на страна. Освен това тази юрисдикция иска да установи дали това означение всъщност не е „родово наименование“ по смисъла на член 3, параграф 1 и член 17, параграф 2 от Регламент № 2081/92.

- 93 В това отношение следва да се напомни, че преценката на гореспоменатите условия, която изисква до голяма степен задълбочени познания на специфичните обстоятелства в съответната държава членка, което компетентните органи на тази държава могат най-добре да проверят, както и че тази преценка спада към проверките, които трябва да бъдат извършени от посочените органи, когато е необходимо, под контрола на националните юрисдикции, преди заявката за регистрация да бъде изпратена на Комисията. Следва да се посочи и че в делото по главното производство такава проверка е била направена от германските органи, без нейната основателност да е оспорена пред национална юрисдикция.

- 94 Що се отнася до условията по член 2, параграф 2, буква б) от Регламент № 2081/92, необходимо е да се посочи в началото, че от текста на тази разпоредба, както и от структурата на този регламент, следва че понятието за държава се отнася или до държава членка, или до трета държава. Поради това, тъй като Бавария е вътрешнодържавно образувание, въпросът дали става дума за „изключителни случаи“ по смисъла на тази разпоредба дори не се поставя в делото по главното производство.
- 95 По отношение на пряката връзка, която се изисква според въпросната разпоредба, следва да се посочи, че регистрацията на означението „Bayerisches Bier“ като ЗГУ се основава по-специално на такава връзка между репутацията и баварския произход на бирата, както Съветът и Комисията изтъкват пред Съда.
- 96 Подобен извод на общностните институции не би могъл да бъде оборен, както запитващата юрисдикция и Bavaria и Bavaria Italia предполагат с довода, че както законът за чистотата на бирата от 1516 г. („Reinheitsgebot“), така и традиционният метод в пивоварството с долна ферментация, и двата с баварски произход, са се разпространили съответно, единият в Германия, след 1906 г., а вторият — в целия свят през XIX век.
- 97 Всъщност следва да се посочи, че нито чистотата, нито традиционният метод с долна ферментация са били сами по себе си основанията за регистрацията на ЗГУ „Bayerisches Bier“. Както беше посочено в точка 95 от настоящото решение, определяща е била по-скоро репутацията на бирата с произход от Бавария.
- 98 Безспорно приносът на „Reinheitsgebot“ и на традиционния метод с долна ферментация за тази репутация е несъмнен. При все това не би могло да се поддържа основателно, че тази репутация би могла да изчезне единствено поради факта че „Reinheitsgebot“ е започнал да се прилага върху останалата част от германската територия от 1906 г. или поради факта че посоченият традиционен метод се е разпространил в други държави през XIX век. Освен това, тъкмо обратното, такива обстоятелства се отразяват върху репутацията на баварската

бира, което е породило развитието както на закона за нейната чистота, така и на съответния метод в пивоварството и следователно съставляват по-скоро признаци, които позволяват да се обоснове, че съществува пряка връзка между Бавария и репутацията на нейната бира, или поне че е съществувала.

99 Поради това установяването на такава пряка връзка между баварската бира и нейния географски произход не може да се счита за явно неподходящо, поради изтъкнатите от запитващата юрисдикция, както и от Bavaria и Bavaria Italia обстоятелства.

100 Всъщност тези обстоятелства се отнасят по-скоро до довода, според който означението „Bayerisches Bier“ е „родово наименование“ по смисъла на член 3, параграф 1 и на член 17, параграф 2 от Регламент № 2081/92 и поради това не е трябвало да бъде регистрирано. Предвид гореизложеното става въпрос по-специално за това дали разглежданото означение се е превърнало в родово наименование към момента на подаване на заявката за регистрация.

101 В това отношение следва да се напомни, че в рамките на преценката на родовия характер на дадено означение при прилагането на член 3, параграф 1 от Регламент № 2081/92 следва да се вземат предвид местата за производство на съответния продукт, които съществуват както във, така и извън държавата членка, която е получила регистрацията на въпросното означение, потреблението на този продукт и начинът, по който се възприема това означение от потребителите вътре и извън посочената държава членка, съществуването на специално национално законодателство относно посочения продукт, както и начинът, по който посоченото означение е било използвано в общественото право (вж. Решение от 26 февруари 2008 г. по дело Комисия/Германия, С-132/05, Сборник, стр. I-957, точка 53).

102 Запитващата юрисдикция, както и Bavaria и Bavaria Italia считат, че превръщането на означението „Bayerisches Bier“ в родово наименование е установено по-специално чрез използването на думата „Bayerisches“ или на нейните преводи

като синоними на „бира“ в поне три държави членки (Дания, Швеция и Финландия), както и като синоними на древния баварски метод с долна ферментация в наименованията, марките и етикетите на търговските дружества от цял свят, включително в Германия.

103 Подобно възражение не може да се приеме в делото по главното производство.

104 Всъщност, от една страна, що се отнася до използването на означението „Bayerisches“ или на неговите преводи като синоними на думата „бира“, следва да се напомни, че Комисията е поискала допълнителна информация от държавите членки в това отношение и е доказала, както е посочено и в съображение 5 от Регламент № 1347/2001, че посоченото означение не се е превърнало в родово наименование на територията на Общността въпреки признаците, които подсказват, че датския превод на това означение се превръща в синоним на думата „бира“ и следователно в нарицателно име.

105 От друга страна, присъствието на пазара на марките и етикетите на търговски дружества, които съдържат думата „Bayerisches“ или нейни преводи, като синоними на древния баварски метод с долна ферментация, също не позволява да се направи извод, че разглежданото означение се е превърнало в родово наименование към момента на подаване на заявката за регистрация.

106 Освен това регистрацията на ЗГУ в съответствие с Регламент № 2081/92, наред с останалите цели, е насочена към това да се избегне възможността за злоупотреба с означение от страна на трети лица, които искат да се възползват от репутацията, която то е получило, но най-вече да се предотврати неговото изчезване поради популяризирането в резултат на общата му употреба отделно от неговия географски произход или специфичното качество, репутация или друга характеристика, която може да се припише на посочения произход и която обосновава регистрацията.

107 Следователно що се отнася до ЗГУ, дадено означение се превръща в родово наименование само ако изчезне пряката връзка между, от една страна, географския произход на продукта, а от друга страна, определено качество на този продукт, репутацията му или друга негова характеристика, която може да се отдаде на посочения произход, в който случай означението описва единствено род или вид продукти.

108 В конкретния случай общностните институции са установили, че ЗГУ „Bayerisches Bier“ не се е превърнало в родово наименование и поради това пряката връзка, която съществува между репутацията на баварската бира и нейния географски произход, не е изчезнала, без подобна констатация да може да се квалифицира като явно неподходяща само поради факта на наличие на пазара на марките и етикетите на търговски дружества, които съдържат думата „Bayerisches“ или нейни преводи като синоними на древния баварски метод с долна ферментация.

109 Освен това съществуването между 1960 г. и 1970 г. на колективните марки „Bayrisch Bier“ и „Bayrisches Bier“, както и на пет различни двустранни спогодби, които целят закрилата на означението „Bayerisches Bier“ като на географско означение, доказва по-скоро липсата на родов характер на това означение.

110 Предвид гореизложеното се налага изводът, че Съветът правилно е приел в Регламент № 1347/2001, че означението „Bayerisches Bier“ отговаря на условията по член 2, параграф 2, буква б) от Регламент № 2081/92 и че не представлява „родово наименование“ по смисъла на член 3, параграф 1 и на член 17, параграф 2 от последния посочен регламент.

— По член 14, параграф 3 от Регламент № 2081/92

- 111 Запитващата юрисдикция иска да установи дали регистрацията на означението „Bayerisches Bier“ не е трябвало да бъде отказана в съответствие с член 14, параграф 3 от Регламент № 2081/92, тъй като предвид репутацията, известността и продължителността на използването на марките, които съдържат думата „Bavaria“, това означение било от естество да въведе в заблуждение потребителя относно истинската същност на продукта.
- 112 Във връзка с това от съображение 3 от Регламент № 1347/2001 следва, че Съветът е установил въз основа на фактите и информацията, с която разполага, че регистрацията на означението „Bayerisches Bier“ не може да въведе в заблуждение потребителя, що се отнася до истинската същност на продукта, и че поради това споменатото географско указание и марката „Bavaria“ не се намират в посоченото в член 14, параграф 3 от Регламент № 2081/92 положение.
- 113 От една страна, констатацията на Съвета не изглежда явно неподходяща, а от друга страна, нито запитващата юрисдикция, нито Bavaria и Bavaria Italia са изтъкнали довод, който да постави под въпрос тази констатация.
- 114 При тези условия следва да се приеме за установено, че в Регламент № 1347/2001 Съветът е приел правилно, че означението „Bayerisches Bier“ не се отнася до посоченото в член 14, параграф 3 от Регламент № 2081/92 положение.
- 115 Ето защо се налага изводът, че при разглеждането на първия въпрос, поставен от запитващата юрисдикция, не са установени никакви обстоятелства, засягащи валидността на Регламент № 1347/2001.

По втория въпрос

- 116 С този въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали обстоятелството, че с член 1 от Регламент № 1347/2001 е регистрирано означението „Bayerisches Bier“ като ЗГУ и че в съображение 3 от него посоченото ЗГУ и марката „Bavaria“ не се намират в положението, посочено в член 14, параграф 3 от Регламент № 2081/92, има значение за валидността и възможността за използване на съществуващите преди това марки на трети лица, в които се съдържа думата „Bavaria“.
- 117 В това отношение следва да се посочи, че член 14 от Регламент № 2081/92 урежда по-конкретно отношенията между регистрираните на основание на този регламент означения и марките, като установява, в зависимост от различните посочени положения, правила при наличие на конфликт, чиито обхват, действие и адресат са различни.
- 118 Всъщност, от една страна, член 14 параграф 3 от Регламент № 2081/92 се отнася до положение на конфликт между ЗНП или ЗГУ и съществуваща преди това марка, когато регистрацията на разглежданото означение, предвид репутацията, известността и продължителността на използването на марката, са от естество да въведат в заблуждение потребителя по отношение на истинската същност на продукта. Предвидената последица в случай на такъв конфликт е отказът да се регистрират означенията. Следователно става въпрос за правило, което включва предварителен анализ на регистрацията на ЗНП или на ЗГУ и е предназначено по-специално за общностните институции.
- 119 От друга страна, член 14, параграф 2 от Регламент № 2081/92 се отнася до положение на конфликт между регистрирано ЗНП или ЗГУ и съществуваща преди това марка, когато използването на последната отговаря на едно от положенията, посочени в член 13 от Регламент № 2081/92, и когато марката е регистрирана добросъвестно преди датата на подаване на заявката за регистрация на ЗНП или на ЗГУ. Последицата, предвидена в тази хипотеза, е да се позволи по-нататъшното ѝ използване независимо от регистрацията на означението, когато няма основания за недействителност на марката или за нейната отмяна, предвидени съответно в член 3, параграф 1, букви в) и ж) и член 12, параграф 2, буква б) от Първа директива 89/104. Следователно става

въпрос за правило, което предполага последващ на регистрацията анализ и е предназначено по-специално за администрациите и юрисдикциите, които трябва да приложат разглежданите разпоредби.

- 120 Анализът, който следва от член 14, параграф 3 от посочения регламент, се ограничава до възможността за евентуална заблуда на потребителя по отношение на истинската същност на продукта поради регистрацията на разглежданото означение, на основание на изследване на означението, което следва да бъде регистрирано, и на съществуващата преди това марка, като същевременно се отчитат репутацията, известността и продължителността на използването на последната.
- 121 В замяна на това анализът, който следва от член 14, параграф 2 от Регламент № 2081/92, включва, първо, проверка дали използването на марката отговаря на някое от положенията, посочени в член 13 от този регламент, след това, дали марката е била регистрирана добросъвестно преди датата на подаване на заявката за регистрация на означението, и на последно място, когато е необходимо, дали марката не е недействителна или дали не може да бъде отменена, в съответствие с член 3, параграф 1, букви в) и ж), както и с член 12, параграф 2, буква б) от Първа директива 89/104.
- 122 Поради това този последен анализ изисква изследване на фактите и на националното, общностното или международното право, което е от компетентността единствено на националния съд, когато е необходимо и посредством предвиденото в член 234 ЕО преюдициално запитване (вж. в този смисъл Решение от 4 март 1999 г. по дело *Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola*, C-87/97, Recueil, стр. I-1301, точки 28, 35, 36, 42 и 43).
- 123 От това следва, че всеки един от параграфи 2 и 3 от член 14 от Регламент № 2081/92 имат различни цели и задачи и са предмет на различни условия. Така обстоятелството, че с член 1 от Регламент № 1347/2001 е регистрирано като ЗГУ означението „Bayerisches Bier“ и че в съображение 3 от този регламент е установено, че посоченото ЗГУ и марката „Bavaria“ не попадат в хипотезата на член 14, параграф 3 от Регламент № 2081/92, не може да се отрази върху изследването на условията, които позволяват съвместното съществуване на посочената марка и въпросното ЗГУ, както са предвидени в член 14, параграф 2 от посочения регламент.

124 По-специално липсата на вероятност от объркване в съзнанието на потребителя по смисъла на член 14, параграф 3 от Регламент № 2081/92 между разглежданото означение и съществуващата преди това марка не изключва използването на последната да може да попадне в разглежданата в член 13, параграф 1 от посочения регламент хипотеза или за посочената марка да може да се приложи едно от основанията за недействителност или отмяна, предвидени съответно в член 3, параграф 1, букви в) и ж), както и в член 12, параграф 2, буква б) от Първа директива 89/104. Освен това посочената липса на вероятност от объркване не освобождава от проверката дали въпросната марка е регистрирана добросъвестно преди датата на подаване на заявката за регистрация на ЗНП или на ЗГУ.

125 Предвид гореизложеното на втория въпрос следва да се отговори, че Регламент № 1347/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че не засяга валидността и възможността за използване в съответствие с някои от положенията, посочени в член 13 от Регламент № 2081/92, на съществуващите преди това марки на трети лица, в които се съдържа думата „Bavaria“ и които са регистрирани добросъвестно преди датата на подаване на заявката за регистрация на ЗГУ „Bayerisches Bier“, при условие че тези марки не са засегнати от основанията за недействителност или отмяна, предвидени в член 3, параграф 1, букви в) и ж), както и в член 12, параграф 2, буква б) от Първа директива 89/104.

По съдебните разноски

126 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

- 1) При разглеждането на първия въпрос, поставен от запитващата юрисдикция, не са установени никакви обстоятелства, засягащи валидността на Регламент (ЕО) № 1347/2001 на Съвета от 28 юни 2001 година за допълнение на приложението към Регламент (ЕО) № 1107/96 на Комисията относно регистрацията на географските указания и наименованията за произход на основание процедурата, предвидена в член 17 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета.

- 2) Регламент (ЕО) № 1347/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че не засяга валидността и възможността за използване в съответствие с някое от положенията, посочени в член 13 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 година за защита на географски указания и наименования за произход на селскостопанските и хранителни продукти, на съществуващите преди това марки на трети лица, в които се съдържа думата „Bavaria“ и които са регистрирани добросъвестно преди датата на подаване на заявката за регистрация на защитеното географско указание „Bayerisches Bier“, при условие че тези марки не са засегнати от основанията за недействителност или отмяна, предвидени в член 3, параграф 1, букви в) и ж), както и в член 12, параграф 2, буква б) от Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките.

Подписи